

43. fejezet - Váratlan fordulat

A következő napokban Harry minden délelőttjét tanulással és gyakorlással töltötte. Azon dolgozott, hogy tovább fejlessze az elméje fölötti uralom képességét. Legfontosabb célja az volt, hogy létrehozta a Piton által javasolt érzelmsokrot. Ebbe gyűjtötte életének legboldogabb emlékeit, melyek a hozzá legközelebb álló személyekkel álltak szoros kapcsolatban. Miközben a munka során tovább rendszerezte emlékeit és érzelmeit, egyúttal hatásosan megerősítette mentális védelmi rendszerét is. Az már sokkal nehezebbnek bizonyult, hogy a lelkének legmélyére elrejtett *szeretet-csomagot* pillanatok alatt fel tudja idézni, és teljesen át tudja élni. A bájitalmester egy olyan technikát ötlött ki, ami egy jelszóhoz köti, és egy kiépített feltételes reflex életbe lépésével, szinte parancsszóra hívja elő a kívánt érzelmi állapotot előidéző emlékeket. Akkor már Harry feladata volt, hogy irányítása alatt tartva az előhívott érzelmeket, sorban mindig a következőre lépve, egymás után átélje őket. Abban azonban csak reménykedhettek, hogy az így nyert érzelmi hullám elég ideig ki fog tartani, és sikeresen kiüzi majd Voldemort lelkét a fiú testéből, amikor itt lesz az ideje.

Ettől kezdve a délutánokat Piton társaságában, a bájitallaborban töltötte. Egy olyan főzet elkészítésével kísérleteztek, amely képes lenne megakadályozni a baziliszkus mérgevel és egyéb szerveinek használatával összefüggő varázslatok hatásait. Bár részben sötétben tapogatóztak, hála a bájitalmester információinak, azzal tisztában voltak, hogy Voldemort új pálcája megmérgezi és elpusztítja használóját. Mint kiderült, ez alól csak maga a Sötét Nagyúr képez kivételt.

Harry átismételte a Félvér Herceg könyvében olvasott, kibővített fejezeteket, melyek az ellenmérgek készítéséről szóltak. Piton vezetésével többféle bájital variációt elkészítettek, melyekben felhasználták a baziliszkus különböző testrészeit, olyan összetevőkkel kombinálva, melyek által remélhették, hogy elfogyasztása a varázslat ellenpólusát képezve kioltja majd annak eredeti hatását.

A bájitalmester minden napra adott valami új olvasnivalót Harrynek. Bár ezek a könyvek lenyűgözően érdekesek voltak, egy hét múlva a fiú már úgy érezte, zsong a feje a sok új ismerettől. Négyóránként éjjel-nappal bevette az elme védelmére szolgáló elixírt, így Voldemorttól viszonylagos biztonságban érezte magát. Sejtette azonban, hogy ez csak átmeneti állapot, amelyet nem nyújthatnak el a végtelenségig. Tudta, hogy végletekig gonosz ellenfele valahol arra vár, hogy a közelébe férközhessen, és amint felhívja magára a figyelmét, nem menekülhet tovább: szembe kell néznie a sorsával.

Nyomasztó érzéseit igyekezett háttérbe szorítani, és a tennivalókra koncentrálni, ám barátainak hiányát egyre nehezebb volt elviselnie. A tükrön keresztül ugyan minden este váltottak néhány szót, de ezek a beszélgetések csak napról napra nagyobb lelkiismeret furdalást okoztak neki. Rémes volt, hogy kerülnie kellett minden utalást, ami saját állapotát, leendő terveit, vagy segítőtársa kilétét elárulhatta volna. Már a szemükbe nézni is nehezebbre esett, és biztos volt benne, hogy Hermione éles esze és Ginny szerelme elől nem tudja már sokáig elrejtetni az igazságot.

Szombat este, egy fárasztóan hosszú nappal a háta mögött, Harry kimerülten rogyott le az ágyra. Ma végre úgy tűnt, sikerült előállítaniuk egy olyan ellenmérget, ami hatásos lehet Voldemort új pálcájának mérge ellen. Azt még mindig nem sejtették, hogy ezen kívül van-e más képessége is a baziliszkus szívizom húrral készült varázspálcának. Felmerült az a lehetőség is, miszerint csak annyi a funkciója, hogy kizárólag Voldemortnak engedelmeskedik, bitorlóját baziliszkus méreggel elpusztítja, és persze nem utolsó sorban az, hogy többé nem fordulhat elő a Harry pálcájával fennálló varázsvisszajátszás. Nagy előny lenne Voldemort számára, ha ezentúl elkerülhetné az olyan a patthelyzetet, amilyen a temetőben állt elő, amikor Voldemort újra testet öltött, majd Harry életére tört. Akkor mindössze ez a pálcák közti kapcsolat mentette meg Harry életét.

Az egyetlen problémát az okozta, hogy bármennyire is kecsesgatónak tűnt a siker, ellenőrizni nem tudták, hogy valóban hatásos-e a bájital. Pitont láthatóan dühítette ez a helyzet, és a szokásosnál is morózusabb volt, de Harry inkább örült a viszonylagos eredménynek, és nagyon remélte, hogy soha nem lesz szükség a szer kipróbálására.

Mielőtt beletemetkezett volna legújabb olvasmányába - amely a régebben alkalmazott, mára nagyrészt elfeledett védekező varázslatokról szólt -, elővette az oda-vissza tükröt, hogy ezen az estén is váltson néhány szót a barátaival.

- Ginny! - szólította kedvesét, és öröm töltötte el a gondolatra, hogy mindjárt láthatja a lány ragyogó szemeit, és hallhatja a hangját. Áldotta az eszét, hogy rábízta a mágikus tárgy párját. Biztonságot nyújtott számára az érzés, hogy ezentúl bármikor kapcsolatot létesíthet vele, akárhol is tartózkodik.

Letette a tükröt maga mellé, és várt néhány percet. Minden alkalommal így tett, időt adva rá a lánynak, hogy magához vehesse a tükör párját, értesítthesse Ront és Hermionét, és biztos helyre mehessenek, ahol nyugodtan beszélhetnek majd néhány percet. Úgy számolta, hogy ilyenkor már ki szokott ürülni a Griffendél klubhelyisége, és csak ők szoktak üldögélni a kandalló lobogó lángjainak fényében.

Ezúttal azonban hiába várt, nem történt semmi. A lány nem hívta vissza a tükrön át.

- Ginny! Ron! Hermione! - ismételte meg ezúttal sokkal hangosabban és határozottabban Harry. Rossz előérzet töltötte el. Megnézte a karkötőt, melyet mindig magán tartott, de azon nem látszott vészjelzés, és nem is melegedett fel. Semmi nem utalt rá, hogy baj történt volna, a gyomra mégis kezdett összezsugorodni a félelemtől, és félretéve a tükröt, más eszközhöz folyamodott.

Talán csak nem hallják, vagy a tükörrel történt valami - nyugtatgatta magát, miközben mardosta a kétség, hiszen már este tíz is elmúlt. Megidézte ezüstösen ragyogó fényszarvasát, hogy üzenetet küldjön vele.

„Ginny! Hívtalak a tükrön keresztül. Miért nem felelsz? Néhány perc múlva újra próbálkozom, és ha nem sikerül, azonnal visszatérek a Roxfortba.”

Átkozta magát, hogy végül megtartotta Pitonnak tett ígéretét, és nem tanította meg nekik, hogyan küldhetnek üzenetet patrónussal. Most mennyivel könnyebb lenne minden. Így nem kaphat választ, sejtelve sincs, mi történhetett, és most a sötétben kell tapogatóznia.

Türelmetlenül öltözködni kezdett, és rutinszerűen összepakolta szokásos, küldetésre szánt felszerelését a feneketlen tarisznnyába. Nem akart kockáztatni. Leült az ágyra, mély lélegzetet vett, és ismét megpróbálkozott a hívással.

- Ginny! Ron! Hermione! - kiáltotta ismét a tükörbe, de ezúttal sem kapott feleletet. Hála a meditációs gyakorlatokkal és az okklumenciával szerzett önkontrollnak, néhány mély lélegzettel sikerül visszanyernie önuralmát. Ezúttal legalább nem törte darabokra dühében a tükröt, mint legutóbb, amikor hiába szólította rajta keresztül a halála után Sírúst.

Higgadtan átgondolta, mit kellene most tennie. Magához vette a tarisznnyát, zsebébe gyúrte láthatatlanná tevő köpenyét, ellenőrizte, hogy találja ujjában van-e Lily pálcája, és kilépett a folyosóra.

Piton szobája előtt elhaladva megtorpant egy pillanatra, de semmi nesz nem hallatszott ki az ajtó mögül. Úgy gondolta, a bájitalmester nincs is a bent, hanem még mindig a bájitallaborban dolgozik. Sejtette, hogy a férfi csak visszatartaná. Jól emlékezett rá, hogy amikor csak alkalma nyílt rá, mennyit becsmérelte a barátait, és kifejtette, hogy ellentétben Dumbledore professzorral, ő egy cseppet sem bízik meg bennük.

Úgysem értené meg, miért teszem - gondolta Harry lemondóan, és határozottan továbblépett.

Az előszobába érve alaposan megvizsgálta a bejárati ajtó környékét. Többször volt már alkalma megfigyelni Aberforth és Piton néma varázslatait, melyekkel biztonságossá tették a ház bejáratát. Mikor Piton roxforti lakrészébe akartak betörni, Hermione vezetésével alaposan felkészültek a zárnyitó varázslatokból, ezért úgy érezte, van esélye rá, hogy sikerrel járjon. Pálcáját elővéve ezúttal ő is megpróbálkozott a védővarázslatok hatástalanításával.

Amint nekilátott, és elvégezte az első feltérképező varázslatot, azon nyomban kivágódott az előtér jobb oldali ajtaja, amely a körfolyosó konyha felőli végéhez, az étkezőhöz, és a bájitallaborhoz vezetett.

Az ajtónyílásban pálcáját előre szegezve Perselus Piton állt, villámló szemekkel méregetve az indulásra kész fiút.

- Szólhattál volna, ha meguntad a vendéglátást - vetette a szemére a férfi váratlan távozási szándékát, miközben továbbra is farkasszem néztek. - Csak nem gondoltad, hogy észrevétlenül távozhatsz?

- Sajnálom. Nem akartam zavarni - mentegetőzött sután, tudva, hogy a varázsló ezzel nem fogja beérni.

- Mi lehet olyan sürgős, hogy még be sem jelented, hogy elmész?

A varázsló átható tekintete mélyen a fiú szemébe fűrődött. Harry érezte a néma legilimenciát. Igyekezett önfegyelmével úrrá lenni érzelmein, és eltitkolni szándékait. Mivel az imént történeteket még nem rejtette el védőfalai mögé, és csak a barátai iránt érzett féltés uralta elméjét, ezúttal nem sok esélye volt a bájitalmesterrel szemben.

- Úgy látom, stresszhelyzetben még edzenünk kell az okklumencia képességeidet - jegyezte meg fanyar arccal Piton. - Mondd el pontosan, mi történt!

- Senki nem jelentkezik a tükörben - felelte lesütött szemmel. - Érzem, hogy valami baj történt.

- Hányszor próbáltad? - firtatta a férfi, végre leeresztve pálcáját, és közelebb lépve Harryhez.

- Legalább háromszor. Mindegyik hívás után hagytam időt rá, hogy értesíthessék egymást, biztos helyre menjenek, meg minden. Egész héten, minden nap ilyenkor hívtam őket. Végül még patrónust is küldtem Ginnynek, hogy nemsokára újra jelentkezni fogok. Azután sem válaszoltak.

- Ők nem tudnak patrónussal üzeni, ugye? - faggatta tovább a varázsló, hogy jobban átláthassa a helyzetet.

- Nem. Sajnos megfogadtam a tanácsát, és nem tanítottam meg nekik. Most lehet, hogy ez az életükbe kerül - vetette a férfi szemére Harry vádló hangon.

- A karkötőd jelzett veszélyt?

- Nem. Ez az egyetlen, ami nem illik a képbe. - Harry tanácstalanul széttárta a karját. - Valószínűtlen, hogy egyszerre mindhárman veszélybe kerüljenek az iskola területén, és egyikük sem jelez nekem. Én sem értem.

- Tisztában vagy vele, hogy ez csapda is lehet?

- Már gondoltam rá. Nem lepne meg, ha ismét ilyesmivel próbálkozna Voldemort. Azt azonban nem viselném el, ha a barátaimat bármi baj érné miattam. Nekem ők a legfontosabbak.

A bájitalmester komoran meredt rá.

- Mit akarsz tenni?

- A Roxfortba megyek. Ott biztosan meg tudják mondani, mi történt. Ha nincs semmi baj, megígérem, hogy még ma éjjel visszatérek. Azonban van egy olyan nyomasztó érzésem, hogy mivel engem nem találnak, a kígyó elleni támadásnak a barátaim viselik majd a következményeit.

- Rendben. Ha megfogadod, hogy tartod magad a feltételeimhez, elengedlek.

Piton minden szót külön kihangsúlyozott, nyomatékosan adva szavainak.

Harry meglepetten kapta fel a fejét, a férfi reakciója hallatán. Nem várta, hogy beleegyezést is kaphat.

- Halljam, mit akar?

- Először is: addig nem mész sehová, amíg Minerva McGalagonytól nem kérsz információt, és a patrónusa nem tájékoztat a helyzetről. Másodszor: nyíl egyenesen a Roxfortba mész, és végig magadon viseled a láthatatlanná tévő köpenyt. Harmadszor pedig: ragaszkodom hozzá, hogy azonnal értesíts mindenről, amit megtudsz. Semmit ne tégy anélkül, hogy a válaszomat megvártad volna!

Harry komoran állta a férfi kemény tekintetét. Mérlegelte a hallottakat, és bár egyetértett a varázsló elvárásaival, nehezebbre esett beleegyeznie a feltételekbe. Hiába tudta, hogy a tapasztalat diktálja a férfi álláspontját, mégis idegesítette, ahogy volt bájtaltan professzora még ebben a helyzetben is parancsokat osztogat neki.

- Egy percig se feledd, a griffendéles önfeláldozás hevében, hogy kettőnkén kívül az egész varázstársadalom életét is kockára teszed! Várom a patrónusod!

- Legyen, ahogy akarja - egyezett bele végül, felfogva, hogy e nélkül nem hagyhatja el Dumbledore Menedékét. Némán megidézte fényzarvasát, és üzenetet küldött vele az igazgatónőnek.

„McGalagony professzor! Elnézést, hogy ilyenkor zavarom, de a barátaimmal ma este nem sikerült kapcsolatba lépnem. Tudnom kell, jól vannak-e. Kérem, értesítsen, ha valami baj történt. Csak kérnie kell, és azonnal visszatérek az iskolába. Indulásra készen várok. Harry.”

A ragyogó szarvas egy kecses szökelléssel eltűnt a semmiben. Kerülték egymás tekintetét, miközben némán várakoztak. Píton mogorva arca nem sok jót ígért.

Harry gyomra görcsbe rándult a gondolatra, ahogy felrémlettek előtte ötödéves emlékei. Már ismerte ezt az érzést. Annak idején ugyanígy rettegett Sirius életéért, amikor Voldemort félrevezetésének hatására a halálfalók karjaiba futottak a DS tagjaival. Ezúttal azonban tetézte nyomorúságos állapotát, hogy immár tisztában volt vele, hogy akkori baklövésével a keresztapjának halálát okozta. Úgy érezte, nem bír elviselni még egy ilyen terhet.

Néhány perc telt el, amikor egy fénylő vadmacska materializálódott a két varázsló között. Harry fejében máris felhangzott a tanárnő hangja.

„Mr. Weasley és Granger kisasszony jól vannak. Ginny Weasley azonban nem tért vissza ma délután Roxmortsból. Egy megerősített őrséggel biztosított kiránduláson vettek részt a korhatárt idén elérő diákok, a hopyanalási gyakorlat megtartása alkalmával. Az aurorok nem jelentettek szokatlan eseményt. Ne tegyen semmi meggondolatlanságot! Ha bármilyen információja van az esettel kapcsolatban, kérem, haladéktalanul keressen fel!”

Píton várakozó tekintettel figyelte Harryt, de ő meg sem tudott szólalni. Kiült arcára a félelem, és segélykérőn bámult a férfi éjfekete szeméibe. Érezte, hogy a bájtalmester ismét legilimenciát alkalmaz rajta. Láta amint elmélyül a szemöldökei közötti függőleges ránc, és a száját keményen összeszorítja, ahogy megvilágosodik előtte a helyzet.

- Szóval máris megtalálta a gyenge pontodat - jelentette ki lemondóan a férfi. Harry megadóan bólintott. Mintha elszállt volna belőle az iménti tettvágy, letargia kerítette hatalmába. Mozdulni sem bírt.

- Most már egyértelmű, hogy téged akarnak, Potter! Azonnal indulnod kell! Beszélj az igazgatónővel, és faggasd ki a barátaidat is. Minden fellelhető információt be kell gyűjteni, mielőtt lépünk. - Harry igyekezett legyőzni kábultságát, és felfogni a varázsló szavait. Időbe telt, amíg fokozatosan hatni kezdett rá a másik tárgyilagos hozzáállása, ami úgy tűnt, segít, hogy kiszakadjon dermedtségéből. - Semmiképpen ne hagyj el a Roxfort területét! Az még mindig biztonságos lehet, különben nem Roxmortsban próbálkoztak volna.

Harry erőtlően bólintott.

- Tehetetlennek érzem magam. Bárhová elvihették...

- Ez legyen az én gondom. Amíg te nyomozol az iskolában, én körülnézek halálfaló körökben. Néhány óra múlva jelentkezem, és megüzenem, amit megtudtam. Addig ne tégy semmit! - Píton egy élénkítő bűbajt küldött a fiúra, miközben felvázolta a lehetőségeket. - Sietnünk kell, ha időben meg akarjuk találni. Ha a Nagyúr csak fájdalmat akar okozni neked, akkor nincs sok időnk. Ha viszont így akar csapdába csalni, akkor vagy hamarosan felveszik veled a kapcsolatot, vagy szándékosan hagytak maguk után nyomokat, amiken elindulhatunk.

- Értem - felelte Harry. Lassan kezdett magához térni az iménti sokkból.

Píton határozottan a bejáratához lépett, némán feloldotta az ajtót védő varázslatokat, és miután körülkémlt odakint, szinte kituszkolta Harryt az éjszakai sötétségbe.

- Szedd össze magad, és pontosan kövesd az utasításaimat! Semmi hősködés!

- Köszönöm, hogy mellettem áll - felelte Harry a varázsló komor arcát fürkészve, majd hátat fordított, és beleveszett a sötétségbe.

A Roxfort kapujában ezúttal két ismeretlen auror örködött. Harry semmiképpen nem akart feltűnést kelteni, így rövid gondolkodás után, a Hermionétól ellesett technikát alkalmazta. Egy néma *Avis* varázslattal néhány madarat röppentett ki varázspálcája hegyéből, majd egy *Oppungo* segítségével az egyik közeli fa lombjába irányította őket, hogy elterelje az örök figyelmét. A siker még őt is meglepte. Az aurorok nyomban elindultak felderíteni a mozgás okát, Harry pedig a sötétség leple alatt, láthatatlanná tévő köpenye rejtekében, feltűnés nélkül beosont az iskola területére. Áldotta a szerencsáját, hogy ezúttal nem Rémszem Mordon volt a helyszínen, gyanította ugyanis, hogy a vén feketemágus-vadászt nehezebb lett volna kijátszania.

Miközben a kastély felé lépdelt, patrónusával értesítette az igazgatót érkezéséről.

Minerva McGalagony kezeit idegesen tördelve várakozott a köszörmény előtt. Fáradtnak látszó arcán feszültség tükröződött.

- Üdvözlöm, Mr. Potter, örülök, hogy ilyen hamar ideért.

- Jó estét, tanárnő!

- Jöjjön!

Szótlanul mentek fel az irodába. Az igazgatónő helytel kínálta a sápadt fiút, majd ő is leült vele szemben, az íróasztal mögé. Komoly tekintettel méregette Harryt, miközben a lényegre tért.

- Úgy gondolom, mindkettőnknek az a legfontosabb, hogy Ginnyt épségben megtaláljuk, ezért bízom benne, hogy ezúttal sikerül hatékonyan együttműködnünk.

- Sajnos nem hiszem, hogy sok segítséget tudok nyújtani - felelte karját tehetetlenül széttárva Harry. - Mióta elhagytam az iskolát, csak esténként váltottam vele néhány szót az oda-vissza ikertükrön keresztül. Ma este Ginny nem válaszolt, amikor a megszokott időben hívtam. Innen sejtettem, hogy történt valami. Ron és Hermione biztosan jóval több információval szolgálhatnak nálam - felelte Harry.

- Nem most jöttem le a falvédőről, Mr. Potter. Nem lehetett nem észrevenni, hogy maguk együtt jártak az elmúlt tanévben. Ez a tény arra enged következtetni, hogy a támadás célpontja valójában ön volt.

Harryt a lelkiismeret-furdalás újabb hulláma öntötte el.

- Éreztem, hogy veszélybe sodorhatom, ezért is szakítottunk a... - futólag Albus Dumbledore szomorkásan mosolygó festménye felé pillantott - tavalyi támadás után. Kár volt belemennem, hogy együtt menjünk a bálba... Higgye el, ha rajtam múlna, bárhol is van, szívesen cserélnék Ginnyvel, hogy megmentsem.

McGalagony átható tekintettel figyelte.

- Nem kell mentegetőznie - állította meg az igazgatónő. - Beszéltem Mollyval és Arthurral. Nagyon megviselte őket. Most az ikrekkel együtt az Odúban várják a híreket. - Mélyet sóhajtott, majd rátért az események összefoglalására. - A tanúk már mindent elmondtak, amit tudtak. Kikérdeztük a Roxmortsban hoptanálási gyakorlaton részt vevő többi tanulót, az oktatót, és a kirendelt aurorokat is. Hagrid, és Rémszem szintén a helyszínen voltak, de semmi nyom nincs, amin elindulhatnánk. Mindössze Ginny karkötőjét találták meg egy mellékutcában. Feltehetőleg akkor jött rá, hogy bajban van, amikor hoptanálni akartak vele, és így próbált jelet hátrahagyni.

Harry most vette észre az íróasztalon fekvő karkötőt, melyen egy iránytű-féle apró szerkezet mutatója pörgött össze-vissza.

- Tőlem kapta karácsonyra - motyogta Harry maga elé.

- Úgy vettem észre, mágikus tárgy. Meg tudná mondani, mire való?

- Ha a kezén viselte, mindig felém mutatott a mutatója... Tudja, a szeretett személy irányát jelzi... - felelte Harry kissé zavartan. - Elkérhetném?

- Vegye magához nyugodtan. Azt hiszem, jobb helyen nem is lehetne.

- Szeretném megkérni, hogy foglalja össze, ami eddig kiderült - kérte, miközben a kezére csatolta a puha bőrszíjat.

A karkötőn lévő, fényes, ezüst mutató futott néhány kört a szokatlan, égtájakkal jelzett számlapon, majd egyszer csak enyhén reszketve megállt egy meghatározott irányban. Harry finoman megmozgatta a csuklóját, de az apró, kelta fonatú nyíl továbbra is ugyanabba az irányba mutatott. A fiú agyában máris megfogant egy gondolat. Remélte, hogy az ékszer segítségével megtalálhatja kedvesét.

Feszülten koncentrált az igazgatónő szavaira, hogy minden szükséges információt megszerezzen, hátha rátalál valamire, ami nyomra vezet.

- Amikor a hoptanálási gyakorlat végén gyülekeztek a diákok a visszatéréshez, Luna Lovegood jelentette, hogy Ginny nincs a csoportban. Kiderült, hogy már percek óta nem találkozott vele senki. Utoljára Rémszem látta a többiek közül kissé távolabb, amint egy fiatalemberrel beszélgetett. Hála az ő különleges megfigyelőkészségének, kiváló memóriájának, mágikus szemének, és nem utolsósorban megrögzött paranoiájának, igaz, hogy ő is csak hátulról látta az illetőt, mégis tudott róla leírást adni. Úgy tűnik, nem az iskola tanulója volt. Rémszem szerint ugyanazt a fiatalembert látta, aki részt vett önökkel együtt az Azkabanban tett karácsonyi látogatáson.

- Malfoy - nyögte Harry, és szíve kihagyott egy dobbanásnyit.

- Tessék? - McGalagony professzor meglepetten felkapta a fejét. - Draco Malfoyt körözik az aurorok. Ő biztosan nem merészkedett volna ide.

- Karácsonykor, az Azkabanban a saját unokatestvérének adta ki magát, valami Devon Malfoynak. Kétségtelen, hogy az apját látogatták meg, mert a társaságában volt Narcissa Malfoy is. Igaz, hogy ő is megerősítette, hogy az illető nem Draco, és a külseje valóban teljesen más volt, azonban a velünk szemben tanúsított viselkedése egyértelműen elárulta. Ő volt az.

- Akkor hát immár kétségtelen, hogy a halálfalók kezére került - állapította meg az igazgatónő.

- Lehet, hogy a Malfoy-kúriába vitte? Akkor meg tudnánk találni...

- Ebben sajnos téved. Oda csak az juthat be, akinek érvényes meghívója van, ráadásul az is csak a rajta feltüntetett időpontban, egyszeri alkalommal. Ez egy speciális Fidelius-bűbáj, ami egy részleges memória módosító elemmel van kiegészítve. A meghívón feltüntetett esemény után, amint a meghívottak elhagyják a birtok területét, ismét elfelejtik a kúria pontos helyét, és az ezek után ismét észlelhetetlen lesz számukra.

- Akkor mit tegyünk? Nem ülhetünk itt ölbe tett kézzel! - csattant fel ingerülten Harry.

- Azt javaslom, hogy beszéljen a barátaival, hátha ők tudnak valamit. Nézzék meg, hogy a tükör párja Ginny szobájában van-e, vagy magával vitte. Én is megkérem Kingsley Shackleboltot, hogy gyűjtsön össze minden fellelhető információt, amit a minisztériumban tárolnak a Malfoy kúriáról. Reggelre remélem már többet fogunk tudni.

- Az jó lesz - mormogta Harry az orra alatt, és tétován felállt. Tekintete ismét a volt igazgató portréjára tévedt. McGalagony professzor, látva pillantását, felállt, és a lakrészébe vezető ajtó felé indult.
- Nyugodtan beszéljen Albusszal, ha szeretne, én addig intézkedem. Ha végzett, kérem zárja be maga után az ajtót! Reggel találkozunk, addig is próbáljon pihenni!
- Köszönöm.
- Harry a festményhez lépett, és zavartan lesütötte szemeit Albus Dumbledore átható pillantása előtt.
- Nyugodj meg, fiam. Nyugodt szívvel és hideg fejjel több esélyed van, hogy ezúttal is megmentsd Ginny Weasleyt.
- A... segítőtársam is nyomoz utána. Nemsokára értesíteni fog, hogy megtudott-e valamit.
- Nagyon jó. Tehát még mindig megvannak az információforrásai.
- Hát... végül is igen. Százfülé-főzetet használ, de félek, hogy már nem sokáig teheti meg. Előbb-utóbb megneszelnek valamit...
- Történt valami szokatlan az utóbbi időben? Olyasmire gondolok, ami okot adhatott Voldemortnak erre a drasztikus lépésre.
- Harry lehorgasztotta a fejét.
- Ennek is én vagyok az oka. - Mélyet sóhajtott, és nekilátott, hogy elmesélje Nagini becserkészésének és elpusztításának történetét. Dumbledore professzor feszült figyelemmel hallgatta végig a beszámolót. Amikor a fiú akadozó hangon hozzáfűzte, hogy milyen következtetést vontak le Pitonnal saját állapotára vonatkozóan, az idős varázsló szemeit könnyek fátyolozták el.
- A kígyó elpusztítása feltétlenül szükséges lépés volt, Harry, ezért ne hibáztasd magad. Ami pedig téged illet... Azt kell mondanom, hogy szokatlan állapotod egyenes következménye volt, hogy Voldemort a kígyó szemén keresztül tudomást szerzett a támadásról, és azonnal felismert téged. Valójában már régóta sejtettem, hogy ez lesz a végső következtetés, ahová eljutok egyszer veled kapcsolatban.
- Sejtette? Miért nem szólt róla?
- Harry döbbenet bámulta a festményt.
- Nem gondolhatod komolyan, hogy egy bizonyítatlan sejtés alapján ilyen sokkoló információkkal állok egy gyermek elé, aki mindennél jobban vágyik arra, hogy normális életet élhessen, még ha erre nincs is sok esélye. Ha bizonyítani akartam volna sejtelmeimet, veszélybe sodortalak volna téged. Lehet, hogy azonnal, idő előtt Voldemort tudomására hoztam volna a köztetek lévő kapcsolat milyenségét, ám az is előfordulhatott volna, hogy akaratlanul is a halálot okozom. Ahogy mentális sokkba taszított téged a visszaesapódó szeretetvarázs, képzelj el, mit okozott volna, ha szándékosan idézek elő ilyen hatást, hogy bizonyítást nyerjen az elméletem. Helyette inkább azt vállaltam, hogy magamra vonom minden figyelmét, és amennyire lehet, igyekezlek háttérben tartani, amíg eljön az utolsó lépés ideje.
- Amikor újraértelmeztük a jóslatot, minden végkimeneteli lehetőséget sorra vettünk. A társam úgy gondolja, hogy az egyetlen esélyem az, ha előbb Voldemort jelenlegi testét és a benne lakozó lelket pusztítjuk el. Így a bennem feltámadó lélekdarabot megpróbálhatom olyan módon legyőzni, ahogyan már egyszer sikerült kiűzni magamból a minisztériumban.
- Dumbledore professzor hosszú, fehér szakállát simogatva, gondolataiba mélyedve szemlélte a fiút. Harryt láthatóan sokkal inkább megrendítette Ginny elrablása, mint az a tény, hogy a föld legsötétebb varázslójának egyik kiszakított lélekdarabját hordozza a testében. Jól emlékezett rá, hogy már kisgyermekként is jóval érettebb volt a koránál, és most, hogy az egész varázslótársadalom sorsa nyugszik a vállán, kitar, és nem omlik össze a feladat súlya alatt, amely lehet, hogy az életét fogja követelni.
- Valóban ez tűnik az egyetlen megoldásnak - válaszolta a volt igazgató. - Van valami terv arra nézve, hogyan segítheted elő ezt az utolsó lépést?
- Készült számomra egy főzet, ami meggátolja, hogy Voldemort kapcsolatba léphessen az elmémmel. Egy másik bájjal pedig azt hivatott megakadályozni, hogy a hatalmába kerítse a testem. Remélem, hogy valóban segíteni fognak, amikor itt lesz az ideje.
- Örülök, Harry, hogy ilyen hatékony segítségem van.
- Egyértelmű volt, hogy az öreg varázsló Perselus Píton személyére céloz. Harry szégyenkezve lehajtotta a fejét.
- Tartozom önnek egy bocsánatkéréssel - kezdte zavartan. - Már tudom, hogy valóban az ön oldalán állt az az ember, akit én évekig árulónak véltem. Ma már én is tisztában vagyok az indokaival is, és azóta teljesen megbízom benne. Nélküle nem hiszem, hogy megbirkóznék a rám váró feladattal.
- Nincs annál bátrabb dolog, Harry, mint beismerni a tévedéseinket.
- Harry megsemmisülten bólintott.
- Ugye tisztában vagy velem, fiam, hogy ez a mai támadás feltehetőleg egy neked állított csapda? - Harry ismét bólintott. - Van valami elképzelésed Weasley kisasszony kiszabadítását illetően?
- Uram, ön járt valaha a Malfoy kúriában?
- Nem, Harry - felelte a varázsló a fejét csóválva. - Lucius Malfoy társasági összejöveteleinek vendégei elsősorban a politikai elitből, aranyvéré arisztokratákból és halálfalókból tevődtek össze. Sosem merült fel, hogy a megjelenésem kívánatos lett volna.
- Értem. Azt hiszem, ebben az ügyben közös ismerősünk segíthet egyedül. Addig is felkeresem Ront és Hermionét.

- Szándékodban áll tudomásukra hozni, amit megtudtál magadról? - kérdezte Dumbledore professzor félhold alakú szemüvege felett Harryt szemlélve.

- Azt hiszem, mindenkinek jobb lesz, ha egyelőre nem teszem. Ezért nem szándékoztam visszatérni a Roxfort falai közé sem. Nem akartam veszélybe sodorni másokat, mégis megtörtént.

- Vigyázz magadra, fiam!

- Igyekezni fogok.

Harry elbúcsúzott, és elhagyva az igazgatói irodát, a Griffendél-torony felé vette az irányt.

A klubhelyiség kandallótüzeének táncoló fényében Ron és Hermione egymást átkarolva kuporgott a szőnyegen. Mindkettőjük szeme vörös volt a sírástól, és sápadtan bámulták a lángokat.

Amikor Harry belépett, Hermione nyomban felpattant, és a fiú nyakába borult, Ron pedig öregesen kászálódott fel a puha, vörös szőnyegről.

- Siettem, ahogy csak tudtam - motyogta Harry zavartan.

- Már nagyon vártunk - veregette hátba sután barátját Ron.

- De jó, hogy itt vagy! - sóhajtotta a lány, miközben kibontakozott az ölelésből. - Megkaptam az üzenetedet, de nem tudtam rá válaszolni. A tükör nincs Ginny holmija között, úgyhogy bizonyára magával vitte.

- Miért nem jeleztetek a karkötővel?

- Amíg vissza nem tértek Roxmortsból, sejtelmünk sem volt róla, hogy valami baj történt. Mivel ő sem jelzett, nem tudtuk, mit tegyünk, Harry.

- Mielőtt bármit tennék, megtanítom nektek, hogyan lehet patrónus segítségével kommunikálni. Bocsássatok meg, hogy eddig nem tettem, de ígéretet tettem. Azóta rájöttem, mekkora hiba volt. Nem akarom, hogy még egyszer ilyen helyzetbe kerüljünk.

Harry röviden elmagyarázta az üzenetküldés menetét, és patrónusát megidézve nyomban meg is mutatta mindkettőjüknek, hogy működik. Bár lelkiállapotukat tekintve egyiküknek sem ment zökkenőmentesen a boldog emlék felidézése az *Expecto Patronum* varázslathoz, barátai némi gyakorlás után sikerrel hajtották végre a feladatot. Hermione fényesen ragyogó vidra alakú patrónusa, és Ron pajkos terrierje tökéletesen továbbították az üzeneteket Harrynek.

- Ginnynek próbáltál már így üzeni? - kérdezte Hermione.

- Igen, bár ez azzal a kockázattal járt, hogy valaki felismerhette a patrónusomat - felelte Harry. - Utána is próbálkoztam a tükörrel, de hiába.

- Semmi választ nem kaptál? - faggatta tovább a lány.

- Nem. Sokszor próbáltam, de semmi nem történt.

- Talán már elvették tőle a tükröt, vagy pedig egyedül van, de nem fér hozzá, mert mondjuk megkötötték, vagy... - Ron szava elakadta a rémesebbnél rémesebb lehetőségek gondolatára.

- Ne is folytasd! - vágott közbe hirtelen Harry. - Hallottátok, mit látott Rémszem?

- Mire gondolsz?

- McGalagony szerint ő látta utoljára Ginnyt a hoppanálás-oktatás alatt. Egy ismeretlennel beszélt, akiben felismerni vélte az egyik fickót, aki az Azkabanban is ott volt karácsonykor. Azt, aki Devon Malfoynak adta ki magát...

- Nem! - pattant fel Ron. Összeszorított ökle elfehéredett az indulattól.

- Ha Draco Malfoy keze volt benne, az azt jelenti, hogy egyértelműen téged akarnak lépre csalni. Ő tisztában van veled, hogy együtt jártatok. Ez nem lehet véletlen.

- Éreztem, hogy távol kellene tartanom magam tőle... - Harry arcán lelkiismeret furdalás tükröződött.

- Ne vádold magad, Harry - lépett mellé barátja. - Mindig is szeretted téged. Amikor összejöttetek, tudta, hogy mit vállal, és ezen már nem lehet változtatni.

- Most mit fogunk tenni? - kérdezte Hermione kissé tanácstalanul.

- Várunk. Reggelre McGalagony megkapja a minisztérium és a Rend minden információját a Malfoy kúriáról. Állítólag nem lehet oda bejutni, csak meghívóval, és utána azonnal elfelejted, hogy hol volt a ház. Valami speciális változata a Fidelius-bűbájnak...

- Már olvastam róla - szólt közbe a lány. - Úgy tudom, hogy lehetetlen kijátszani. Ha a titokgazda beavat valakit, akkor be lehet jutni, csak hát vajon ki lehet egy belső körbeli halálfaló titokgazdája...

- Talán maga Voldemort - nyögte Ron.

- Még az is lehet - bólintott Harry. - Nemsokára egy üzenetet kell kapnom, ami mindent eldönthet.

- Hogyhogy?

- A... forrásom tájékoztatni fog róla, hogy a halálfalók köreiben mit beszélnek. Azt hiszem, hogy Nagini elpusztításával sikerült magamra vonnom Voldemort haragját...

- Tényleg, még nem is mondtad el, hogyan történt - kapta fel a fejét Ron, aki mindig ki volt éhezve a kalandos történetekre. Reménykedett benne, hogy ezzel sikerül elterelnie nyomasztó gondolatait, a várakozás ideje alatt. - Megnézhetjük a merengőben? - kérdezte mohón.

- Talán majd legközelebb - bújt ki a kérés alól Harry. - Most inkább csak összefoglalnám a lényegét.

Barátai beletörődve bólintottak, és mindannyian letelepedtek a kandalló elé. Harry elmesélte nekik a tengerparti barlangban történeteket, ám nem említett meg olyan részleteket, amelyek társa kilétére utalhattak, és gondosan kihagyta azt is, amit a kígyó mondott neki pusztulása előtt. Az utólag levont következtetéseket pedig végképp nem hozta szóba.

- Valószínű, hogy amikor Voldemort átvette az uralmat Nagini teste fölött, legilimencia segítségével felismert engem. Ha jól sejtem, felhasználta Draco információit rólam, és megpróbálja kihasználni a leggyengébb pontomat. Ezért raboltatta el Ginnyt.

- Ez nyilvánvalóan csapda, Harry - jelentette ki határozottan Hermione. - Gondolj bele, hogyan csalt el annak idején a minisztériumba Sirius képével.

- Ez azonban valóság, Hermione! Ginnyt tényleg elrabolták!

- Én megbízom benned, Harry. - Ron mélyen barátja szemébe nézett. - Tudom, hogy most is helyesen fogsz dönteni. Egyszer már megmentetted az életét...

Harry megszólalni sem tudott. Meghatotta, és egyúttal mérhetetlen felelősséggel ruházta fel barátja bizalma, amivel húga életét az ő kezébe helyezte. Csak bólintani tudott, és csendben legördült egy könnycsepp az arcán.

Némán, gondolataikba merülten várták az újabb hírek érkezését. Egyikük sem tudott volna aludni, így csak bámulták a tűz táncoló lángjait.